

בס"ד

היחס של היהדות שומרת התורה והמצוות להקמת המדינה, בעיקר בתחילת שנות הקמתה, נע בין שני קצוות קיצוניות. היו שראו בה מהלך שמימי של תחילת הגאולה, של שיבת עם ישראל לארצו וסוף-סוף שליטה ריבונית של העם על ארצו, והיו שראו בה מעשה שטן, ולכל הפחות עוד נסיון מנסיונות הגלות המר, חורבן של העם והשחתה של הארץ, וסמל של כפירה ומרידה בה' ובתורתו.

בין שני הקצוות הללו התהלכו המוני יהודים, כשהם נעים בין קצה אחד למשנהו. עיתים הרגש גבר והשמחה הפנימית גאתה למראה מדינה יהודית עם צבא יהודי, העברית כשפה מדוברת וכו' וכו', ועיתים השכל ומראה העינים גבר לנוכח החורבן הרוחני המומט על פנימיותו של העם, ניתוקו מהדת והמורשת, הפיכת כל קדוש ויקר לבזוי ומאוס, ורמיסת התורה בראש חוצות.

ככל שחלפו השנים הלכו הדברים והתחדדו, וכיום אין צורך להסביר לדור הצעיר, כמה "יום העצמאות" אינו יום חגנו, והמדינה היא לא שלנו. כמה כל שאיפתה הפנימית היא רק להרחיקנו מתורת אבותינו, וכמה כפירה וחילון נזקפו ל'זכותה' במהלך שנות קיומה. אולם בשנותיה הראשונות של המדינה הקו היה מטושטש למדי, ואצל רבים מאד השמחה ותחושת ההתרגשות ביום העצמאות היתה אמיתית וכנה.

רבי דוד זריצקי, היה עומד מדי שנה בהגיע "יום העצמאות", ומכה על ראשה של המדינה, מחשב את חשבון נפשה, כמה היא התרחקה ממסורת האבות, וכמה רחוקה היא ממימוש החלום של "ותחזינה עינינו בשובך לציון", ומוציא מליבם של הטועים הרואים במדינה התגלמות של גאולה וישועה.

בגליונו מופיע מאמר שכתב בשנת תשכ"ז, תשע עשרה שנה לקום המדינה.

בברכה שנזכה לחזות במהרה בשובנו לציון ברחמים, בגאולה האמיתית והשלמה בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו. אמן

בברכה
מערכת "נר לדוד"

העצמאות היא זו?

התופים מתופפים, החצוצרות תוקעות, צה"ל צועד בחוצות ירושלים ורבבות אנשים יחזו במראה היפה הזה. הרבה אנשים יתיישבו ביום העצמאות ליד שולחן ערוך מאכלים טובים, כל אחד לפי אמתחתו. כל המדינה חוגגת את יום העצמאות.

אולם כמה מכל אותם החוגגים יבקשו לדעת מה בעצם רוצים בחגיגות אלה, מה מסמל היום הזה, מהו?

האם מצעד צה"ל הוא המסמל את היום? צבא יש לנו מאומן כהלכה ומצויד בכלים חדישים, צבא ככל צבאות העולם, היודע לצעוד לא רק ביום העצמאות בצעד חגיגי, אלא גם לעבר האויב.

האם הדגל התכלת-לבן המתנופף לרבבותיו על הבתים והמשרדים, הוא המסמל את עצמאותה של המדינה, את ריבונותה ואת גאוותה על כך שהנה – דגל יש לנו, כשם שיש לכל מדינות העולם, והדגל הוא המאפיין, המצביין את המדינה, הנותן לה גושפנקה של מדינה בין כל מאה ועשרים ושבע המדינות שמהודו ועד כוש.

האם הסעודה החגיגית היא המסמלת את העצמאות של המדינה, כי הרי כבר הותקנו מאכלים מיוחדים לשם זה, הכל כדי לתת לעצמאות אופי.

ואמנם, צה"ל הוא יהודי, הדגל יהודי, המאכלים – אולי יהודיים ברובם – ומה עוד?

לא, איננו שונאי המדינה. להיפך, אנו שהכוונת שלנו מכוונת במשך כל השנה למדינה, רואים עליה כל רבב. אנו אוהבים אותה יותר מכל אלה המתברברים וטוענים על מונופול לאהבת המדינה.

אלא שאנו אוהבים מדינה יהודית, לא סתם מדינה, ואילו רוב ה"מאוהבים", אוהבים את המצעד, את החגיגה, ואינם שמים אליה לב במשך כל השנה וכל שכן ביום זה, האם הם מכירים נכון את אשר אהבה נפשם?

להוספה לרשימת התפוצה
נא שילחו את המילה "הוספה"
לתיבת המייל "נר לדוד" – nerledovid@gmail.com

דומני, כי היהדות הדתית מבקשת מן המדינה היהודית פחות מאשר כל אזור אחר בה, שכל אלה שבאו לכאן מארבע כנפות הארץ, ביקשו להיבנות, ביקשו חיים חדשים, רדפו אחרי דירה יפה וכלים נאים, ואילו אנחנו לא ביקשנו כלום. כל מה שרצינו לא צריך היה לעלות למדינה כי אם פרוטות בלבד, אנו לא בקשנו חיים חדשים אלא להמשיך כאן בין יהודים את חיינו. בקשנו להקים מן האפר והעפר את שרידי הבית היהודי שנחרב. בקשנו להכניס לבית החדש המוקם כאן, בכל בית קטן או גדול, את שרידי האפר, את הקדושה שבו, שלא ישכח הדבר לעולמים. לא ביקשנו עושר ונכסים, לא בקשנו צי גדול ולא ארמונות מפוארים, לא בקשנו חווילות בסביון ולא מקרקעין כדי לסחור בהם.

כל מה שבקשנו הוא – להיות עצמאיים. היינו – יהודים. הואיל ואברים שונים בגופנו התחילו להסתגל לתרבות אחרת, התחילו לאט לאט להתנוון, נמצאו כאלה שהפכו מקצתם לצרפתים, לפולנים, לאנגלים או לערבים, וכאלה שמחציים ומעלה היו פולנים או הונגרים או רומנים ורק מחציתם ופחות מזה נשארו עדיין יהודים.

ואנו רצינו שכאן במדינה העצמאית, יזרום דם יהודי באותם אברים שנידלדלו, ויחיו העצמות היבשות, יקימו כאן דורות חדשים של יהודים עצמאיים.

עצמאיים לחלוטין, ללא שום תערובת של נכריות, ותהיה הנוצצת, המזהירה, הדמוקרטית והמחייבת ביותר, ותהיה זו אף מבין החסידיים של אומות העולם, נהיה מוכנים לטעת יערים לכבודם, לערוך משתאות לכבודם, לתת להם ממונו, לכבד אותם בכל הכיבודים הרצויים להם, לשאת אותם, את חסידי אומות העולם על כפיים, אולם לא רצינו שמדמם יוקז לדמנו, רצינו להיות עצמאיים, כלומר – יהודים. יהודים על כל המגרעות והחסרונות והפגמים שבנו, וכמובן – על כל המעלות הטובות שלנו, יהודים כאלה כפי שצוירו על ידי שטרייכר בעתונו המפורסם, יהודים כפי שצוירו בעיני העולם בשעה ששלח אותנו למשרפות האש, יהודים בעלי חוטם גדול, בעלי וזקן ופיאות, יהודים של כל השנה, רצינו שוב לקרא בשם יצחק, יעקב, דוד-יאנקל ומשה-לייבל, לא להיקרא אדולף או יאצק או עבדאללה.

— עצמאיים לחלוטין!

והנה צועד צה"ל העצמאי, והנה מתנופף הדגל העצמאי, והנה אנו יושבים בבית שלנו ומשטרה יהודית שומרת עלינו שלא יגנבו מביתנו, ואנו אוכלים מאכלים שלנו – מאכלים עצמאיים.

אולם האם במשך תשע עשרה השנים, אנו עצמנו נהיינו עצמאיים או שמא, וי, וי, הפכנו למשועבדים יותר מאשר היינו בגולה.

בודאי קשה לשמוע דברים באלה, אולם ביום זה חובה עלינו להרהר ולהסיק מסקנות.

אתה מחפש בכל פינות המדינה, אתה נוטל נרות יהודיים והולך על פני משרדי הממשלה, רחובות הערים, מערכות העתונים, המכללות, הכנסת – ומחפש את היהודיות של המדינה – ואינך מוצא.

אתה רואה כתב עברי, לשון עברית, ספרים כתובים בלשון עברית. אתה רואה לפניך פנים יהודיים, אולם את היהודיות של המדינה אינך נוצא בשום מקום ובשום פינה, לא בדבור ולא במעשה, לא להלכה ולא עובדה אחת שתשמח את לבך ותאמר אליך:

— הנה, זה בשבילך, רק בשבילך, היהודי הנצחי!

בואו לפינת החוק: הבאנו אתנו מלאי ענקי של חוקים, טובים או לא טובים – אבל חוקים שלנו. שבטי הזולו באפריקה לא ניסו לקבל הלכה אחת יהודית, ואילו אנו, היהודים, כבר הספקנו לקבל חוקים מכל אומות העולם ולא ניסו אף פעם לרדת לעומק דעתו של העם, האמנם הוא מסוגל לקבל זריקת חוק כזו? הרי לפני שמזריקים זריקה חדשה עושים נסיונות במשך שנים על בעלי חיים, מחשש שמא היא תזיק לאחד האברים וכאן הזריקו לנו מיד עם קבלת עצמאותנו המדינית זריקות של חוק שנלקחו מנסיובים שטרם השתמשו בהם היהודים, מבלי לנסות תחילה האם טובים הם או שמא יצא שכרם בהפסדם?

ואמנם, לא זו בלבד שיצא שכרם בהפסדם, אלא שיצאנו וידינו על הראש, אף הלכה אחת יהודית לא הוכנסה לחוקים שלנו, והרי החוק, זהו הצעד הראשון לעצמאות מדינית ואף תרבותית, חוק עצמאי פירושו – שלטון עצמאי, פירושו – עמידה על משמר כבוד של העם על כל שכבותיו.

והנה ישבו מחוקקים וחיפשו בכל החוקים של העולם, מלבד בחוק העצמאי שלנו, ואף אחד לא הרהר בשעת-מעשה: בשביל מי אני עומד לחוקק את החוק? הרי בשביל יהודים שזה עכשיו הגיעו מדרך שארכה כאלפיים שנה, ויש להם ותק בענין זה יותר מאשר לכל עם אחר, כיצד אגיש לו דברים כאלה שאיני יודע כיצד הוא יגיב עליהם, אולי הוא יבעוט בחדש ובישן גם יחד.

וכך אמנם קרה, בעטו בכל, את החוק היהודי זרקו, וחוקים אחרים לא נשתרשו בלב האומה אלא על ידי מאסר, משטרה – השוט.

אולם היהודי הורגל לשוט, השוט – כדוגמת החוק, מדבר אליו בשפת העמים.

אף חוק אחד עצמאי אין לנו. במשך תשע עשרה השנים שאנו קוראים לעצמנו עצמאיים, אף חוק אחד ריבוני אין לנו. אני מדבר על ריבונות יהודית.

היכן הגאווה הלאומית שלנו? הרי אנו מתהלכים עכשיו מלאי גאווה שיש לנו מדינה, למה אנו מתהלכים כעניים מרודים על פתחי העמים ומבקשים מהם נדבות-חוק כדי לכלכל את המשטר שלנו.

היכן היא העצמאות בפניה זו?

* * *

היינו תמיד, במשך כל הדורות, מיום שהחלו לקרוא אותנו בשם "עם", עצמאיים בחינוך ובשיטותיו. הודות לכך, יש לנו, כידוע ספריה גדולה מאד, יותר גדולה מאשר לכל עם אחר, בכל תחומי המחשבה של האדם, הפילוסופיה והשירה, ונתנו לעולם יותר מכל עם אחר. לא התפארנו בכך ולא בקשנו תשלום מכל אותם העמים אשר העתיקו מספרותנו ככל שעלה על רוחם, מבלי לשלם לנו "תמלוגים" כחוק, סלפו אותם לרעתנו, והשתמשו בחלקים הללו המסולפים – כדי לרצות אותנו.

היינו בטוחים שהמדינה היהודית העצמאית, תדע לפחות בפניה זו, לכלכל את דרכה כעצמאית ראויה לשם מכובד זה.

והנה, לא זו בלבד שבמשך תשע עשרה השנים הללו לא התעצמנו בעצמאותנו הרוחנית היהודית, אלא ירדנו פלאים, כי מלבד הישגים בניתוח מתים – לא השגנו כלום. בשטח היהודי ירדנו כה פלאים, עד שעם-הארצות משתוללת בכל תוקפה ברחבי הארץ, נערים ונערות אינם יודעים כלום על עמם ושל מולדתם ועל תורת ישראל, לועגים לכל מה שבשם "יהדות" יקרא, מכריזים ללא כל מעצור – כי הם אינם יהודים אלא ישראלים, כי אין להם כל קשר עם המדינה והעם היהודי, וכי הם יהיו מוכנים, אם יחסר להם משהו במדינה הזאת – לצאת לכל ארץ אחרת.

חינכו מאות דורות לאהבת הארץ. הודות לחינוך זה הגענו עד כאן, חינכנו את ילדינו לאהוב את עמנו, כפי שהוא – ומסרנו את נפשנו בשביל כל יהודי, לא רק בשביל יהודי חי, אלא אף בשביל יהודי מת.

והנה במקום אהבה – יוקדת שנאה, שנאה ליהדות, לעם היהודי, וגרוע מזה – אדישות טוטאלית לכל אשר קורה במדינה, כאילו לא היתה זו מדינה שלנו אלא היינו בה רק אורחים נוטים ללון.

היכן הפינה העצמאית בחינוך, אבן היסוד לכל בנין יהודי המוקם בכל מקום ובכל זמן ובכל הנסיבות, אף הקשות ביותר?

* * *

...ומי כעמך ישראל – גוי אחד בארץ!

אחדות זו שמרה עלינו יותר מאשר כל צבא, הודות לה המשכנו בדרכנו, וכשירד השוט על אבר בגופנו – נצטעק כל הגוף שהשתרע על פני העולם כולו. הודות לאחדות הזו קיבלנו את התורה, הפכנו לעם נצחי.

וכשהתחילה העליה עם כינון המדינה. הכריזו כי הנה בא היום הגדול בו באו האובדים מארץ אשור והנדחים מארץ מצרים, ומעתה יתאחדו כולם והיו לעם אחד.

ואנו – לשבעים עמים היינו, לשבע מאות ושבעים.

השנאה העדתית – אוכלת בנו, ושנאה זו לובתה על ידי שהוסר הצלם האלוקי מעל האדם הישראלי, בכוח פשוט את צורתם של העדות השונות, אולם לא הצליחו לייצב ולעצב דמות ישראלית עד היום, והנה נתקבל פרצוף מטושטש – לא יהודי ולא נכרי, ואין אחד מאתנו היודע מיהו ומה תפקידו בעולמו. האחד שונא את חברו אך ורק משום שהוא יליד ארץ אחרת. התורה, המצוות, אהבת האדם והמקום שאיחדה את כולנו וחפפה עלינו וכל הזמן – בוטלה מן העם בישראל, ובמקום זה בא כוח הזרוע, הכסף, והשלטון – אולם אין בכל אלה לעצב דמות חדשה, אי אפשר למעוך צורה מגובשת במשך אלפי שנים ולייצר אחרת במשך תשע עשרה שנה.

ואנו מפוזרים ומפורדים בארצנו. בגלות היינו מפוזרים ומפורדים בין הגוים, ואילו כעת אנו מפוזרים ומפורדים בין היהודים. במדינה היהודית כל אחד עושה שבת לעצמו, מייצר "תורה" חדשה, כי מי שפה לו – מדבר על דברים שאין לו בהם מושג קל שבקלים, מחווה דעה על מעצבי האומה, והוא עצמו – ריק! אין בו אף לחלוחית של אותה היהדות השרשית.

קודם היינו כולנו יהודים, ואילו כיום בשנה העשרים למדינה נשארו מעט מאד יהודים. יש לנו כנענים, ושמיים, יש לנו סוציאליסטים וקומוניסטים, וציונים ובלתי ציונים. לפני היה כל יהודי – יהודי לפני הכל, עכשיו הציונות הביאה לידי כך שתחלה נהיים ציונים והיהדות אינה חשובה כבר, כיון שאפשר אף בלי זה.

* * *

מיום שיצאנו ממצרים היינו העם הטהור ביותר בכל הבחינות, הן מבחינת טוהר המידות, המוסריות המשפחתית, הצניעות.

תשע עשרה שנה לאחר קום המדינה אבדנו את כל זה בצורה המבהילה ביותר, ואף רבי המדינה כבר מאשרים כי אכן הגענו לדרגה הנמוכה ביותר. אנו, העם ששמר על טהרתו יותר מכל עם אחר, בתנאים הקשים ביותר, איבדנו את השליטה על היצר לחלוטין ומעשי התעתועים בארץ עוברים כל גבול. אנו צועדים בראש רשימת העמים ה"מתקדמים" בשטח ההפקרות ובפריקת עול הצניעות. אם משהו בסוף העולם ממציא שחיתות מוסרית חדשה, אנו הראשונים הקופצים על כך. ההפקרות בשטח זה היא איומה, וקשה כיום לעבור ברחובות הערים אפילו בחורף, שלא לדבר על חדשי הקיץ. במדינה מופיעים עתונים וירחונים מן הסוג הגרוע ביותר, שכמעט ואין דוגמתם בעולם כולו, והנוער העובר ברחוב, רואה את זה וקורא את הכתוב והמצולם שם ומתדרדר לתהום יותר ויותר – ומציל אין. המדינה מרשה לעשות זאת בטיעון של דמוקרטיה. רוצחים ילדים, שוחטים את הנוער לעינינו ואנו מתרצים זאת בתירוץ של דמוקרטיה.

עדיין לא היה ביום מן הימים של ההיסטוריה שלנו שהמוסריות שלנו בשטח הצניעות כה נרמסת כמו היום בשנה התשע עשרה לקיום המדינה.

ועל השחיתות במשרדי הממשלה ובחברה הגבוהה וכו', אין צורך להרחיב את הדבור, במשך כל השנה מלאים העתונים מעללי שחיתות איומה.

* * *

וכשהתופים מתופפים וצה"ל צועד, ואתה מבקש לשמוח שהנה אתה נמצא בארץ, וכל חייל הצועד לפניך הוא יהודי וכל טנק וכל כלי הנשק האחרים – הם כליך, וכל העומדים, היושבים, המתהלכים, הנוסעים והישינים בבתיהם – הם אחיך היהודים – כואב הלב כשאתה נאלץ להשתיק את עצמך ולומר – – –

— הלואי ויכולתי לשמוח.